

ZINNESIS

SEPTEMBRIS 2023 #235

“Man ir sajūta, ka tā varētu būt grāmata meitenēm, sievietēm, kuras sevī sajūt radošo dzirksti un gribētu darboties mūzikā vai citā radošā sfērā, bet kaut kādu iemeslu dēļ netic, ka tas ir tā vērts vai iespējams.”

Māra Upmane-Holšteine

JĀNIS ROZE

mazas cenas lielām grāmatām

LIELISKI!

SEPTEMBRĪ AR

30%

ATLAIDI

#lasilabu

IESKATIES!

Mēs gribētu dzīvot liriskās ilūzijās, ka Dzejas dienas ieskandina septembri kā dzejas mēnesi, bet praktiskā realitāte grāmatnīcā nosaka to, ka šis mēnesis pāriet skolas zīmē. Jauns mācību gads, jaunas cerības, izaicinājumi.

Taču skola nav tikai mācību grāmatas, jauns penālis, burtņīcu vāciņi vai obligātā literatūra. Pat ja skolas durvis sen esam vēruši ciet, skolas pieredzi atkārtojam un izdzīvojam neskaitāmās grāmatās. Un tur redzam visu emociju amplitūdu, ko bērni piedzīvo mācību iestādē. Vai tā būtu Harija Potera ikdiena Cūkkārpā – brīžam bīstama, bet noteikti laimīgāka par brīvdienām ar Dērslijiem, vai pirmās mīlestības vēsmas un klasesbiedru piņķerīgās attiecības Zentas Ērgles grāmatā “Starp mums, meitenēm, runājot”. Viss jaunības smagums un pieaugušo dzīves aizmetņi de Vigānas “Lojalitātēs” un “No un es”, Ivetas Troalikas “Tūlīt paliks labāk” un nupat debitējušā Gusta Ābeles “Pasaulē mīļākajā klusumā”. Skolēnu tehniskās dilemmas Ilmara Tomuska “Datordullajā skolā” un Ilzes Skrastiņas

“Lieliskajā dzīvē bez Zoom”. Skolotājs Jāps, kurš var visu, un nabaga Cibiņš, kurš nevar neko. Eves Hietamies izsapņotais Antti Pasanens no “Tēta skolā”, ar kuru grāmatā iepazīstoties, saproti, ka viņa tēla ir pa pikucītim no mūsu visu bailēm, bažām, nedrošības, bet arī centība, cerība, mīlestība.

Ja arī tavā dzīvē ir skolēns, students vai auto vadītprasmes kursants – nepaej garām, uzmundrini, sabužini, iepriecini. Mācības ir tikai vēl vienas pārmaiņas, kuras nekad nav vieglas, un dažreiz mums trūkst tikai atbalsta pleca.

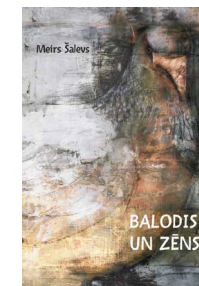
Kristīne Pikenena,
Kr. Barona ielas grāmatnīcas
vadītāja, Instagram bloga
@humpalasiungramatas autore

NEDĒĻAS PIEDĀVĀJUMS

4.–10. septembris

€ 6,50
€16,64

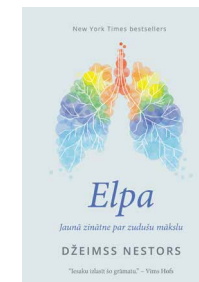
11.–17. septembris

€ 4,50
€10,00

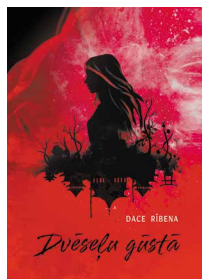
18.–24. septembris

€ 6,90
€15,14

25. septembris –
1. oktobris

€ 9,60
€19,50

Dace Rībena

Dienas Grāmata

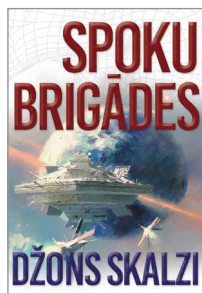
DVĒSEĻU GŪSTĀ

Grāmatas mākslinieks Jānis Esītis

Augsts akmens cietoksnis ieskauj Vuhongas ielejas seno tempļu pilsētu, kuras sienās rit divdesmit trīs gadus vecās Marī dzīve. Viņas sniegtie deju priekšnesumi teju ik vakaru izklaidē imperatoru un viņa viesus, taču zem jutekliskajām kustībām meitene slēpj nerimstošu cīņu ar sevi – palikt cietokšņa sienās vai tomēr bēgt? Bēgt no Sairusa, kurš reiz atņēma viņas mātes dvēseli un dzīvību? Bēgt no tēva nodevības?

No brāļa jaunības naivumā sētā posta?

Īstais mijas ar pārdabisko, realitāte – ar sapņiem, griba izrauties – ar vēlmi palikt un padoties. Grāmata domāta tiem, kas kaut reizi dzīvē iestrēguši starp abiem.

Džons Skalzi

Prometejs

SPOKU BRIGĀDES

No angļu valodas tulkojis Uldis Šēns

Trīs naidīgas citplanētiešu rases ir apvienojušas spēkus pret cilvēci, vēloties apturēt mūsu ekspansiju kosmosā. Šis nāvējošās alianses iniciators ir nodevējs – cilvēks – Čārlzs Butēns. Tagad Koloniju Aizsardzības spēku vienīgā cerība ir noskaidrot Butēna plānu, taču situāciju sarežģī tas, ka Butēns ir gājis bojā. Iespējams, dažas atbildes varēs sniegt Džareds Diraks, superkareivis, kas radīts no paša Butēna DNS. Tomēr Dirakam neizdodas piekļūt zinātnieka atmiņām, un viņš tiek pārcelts apmācībai uz Spoku brigādēm. Arī šie elites kareivji ir klonēti no mirušajiem, tālab viņš varētu iederēties to vidū.

Vai Diraka atmiņa atgriezīsies, kamēr ienaidnieks plāno cilvēces likteni? Un kuru pusi Diraks izvēlēsies pats?

Džons Skalzi ir viens no populārākajiem savas paaudzes fantastikas rakstniekiem. "Sirmgalvju kara" sērija ir viņa plašāk pazīstamais darbs, tā ir tulkota vairāk nekā 30 valodās. "Spoku brigādes" ir šīs sērijas otrā grāmata.

Damī Šarfa

Ģimenes psiholoģijas centrs LĪNA

ARĪ SENUS IEVAINOJUMUS VAR DZIEDĒT

KĀ BĒRNĪBĀ GŪTIE EMOCIONĀLIE IEVAINOJUMI NOSAKA MŪSU DZĪVI, UN KĀ VARAM NO TIEM ATBRĪVOTIES

No vācu valodas tulkojusi Anita Muitiniece

Šī grāmata ir domāta ikvienam, kuram šķiet, ka viņš nav "pareizs" tāds, kā viņš ir. Neizskaidrojama vainas izjūta, grūtības nosaukt savas vajadzības, nespēja novilkt robežas vai sajūst savu ķermeni – to visu var izraisīt psiholoģiskas traumas pirmajos dzīves gados. Dažreiz cēlonis ir kāds traumējošs notikums, bet biežāk – augšana bez drošas piesaistes un pieredzes sajūtas. Pieredzējusi traumu terapeite Damī Šarfa skaidro, kā atjaunot kontaktu ar sevi, izprast savu pieredzi, pamanīt jaunas iespējas un piedzīvot iekšējo stabilitāti un brīvību.

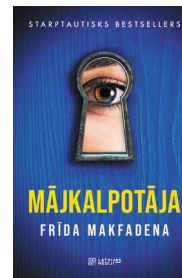
Damī Šarfa ir uz ķermeni un piesaisti orientētas terapijas metodes Somatiski Emocionālā Integrācija® (SEI) pamatlicēja. Bez sociālās pedagoģijas studijām viņa ir apguvusi arī transformatīvās ķermeņa psihoterapijas, somatiskās pieredzes, bodinamiskās un sensoromotoriskās psihoterapijas apmācību. Viņa ir psihoterapijas praktiķe un strādā par traumu terapeiti Getingenā (Vācijā), kā arī vada apmācības.

Romija Felka

SPROSTĀ

Senās dzirnavās tiek atrasts miris vecs vīrs, kuru vietējie uzskatīja par vientuļnieku ar nelāgu raksturu. Viņš tur mitinājās jau daudzus gadus un nevienu nelaida sev klāt. Kad notikumu vietā ierodas izmeklētāja Frīda Paulsena, viņa nejausi uzduras ejai, kas ved uz tumšu pazemes bunkuru. Noejot lejā, Frīda ierauga gultu, uz kuras uzklāta puķaina sieviešu kleita. Kam šī kleita pieder? Vai tur ir turēta sieviete, un vai viņa vēl ir dzīva? Frīda ir apņēmības pilna atklāt šo noslēpumu.

Frīda Makfadena

MĀJKALPOTĀJA

"Laiņi lūgta ģimenē," Nīna Vinčestere eleganti sniedz man savu manikirēto plaukstu. Es pieklājīgi smaidu un aplūkoju marmora grīdu. Šis darbs ir mana pēdējā iespēja visu sākt no jauna. Es varu izlikties par jebko. Taču drīz vien man nākas uzzināt, ka Vinčesteru noslēpumi ir daudz bīstamāki par manējiem.

Katru dienu es tīru Vinčesteru skaisto māju. Izņemu viņu meitu no skolas. Gatavoju gardas maltītes visai ģimenei, bet pati ēdu vienatnē savā jumta stāva mazajā istabīnā.

Es tikai vienreiz uzmēru Nīnas kleitu. Tikai lai sajūstu, kā tas ir. Bet viņa uzzina... un tad es aptveru, ka manas istabas durvis bēniņos ir slēdzamas tikai no ārpuses. Un nu ir par vēlu.

Bet es sevi mierinu: Vinčesteri nezina, kas es esmu patiesībā. Viņi nezina, uz ko esmu spējīga."

Amēlija Žavo

MANA DIGITĀLĀ ĢIMENE

Cepumiņš bija laimīgākais suns pasaulē... līdz brīdim, kad mājās parādījās planšetes, viedtālruni un videospēļu konsoles.

Ģimene ir kā pielīmēta pie ekrāniem, un tas vairs nav izturams. Viņi ir jāatbrīvo!

Grāmatas autore Amēlija Žavo ir beļģu rakstniece un psiholoģe, kura prot pat vissarežģītākās tēmas padarīt bērniem saprotamas un pieejamas.

Anita Gailiņa

STĀVI STIPRI, STRĀDĀ DROŠI RĪGAS VĒSTURES UN KUĢNIECĪBAS MUZEJA KAROGU KOLEKCIJA

Karogs nav tikai valsts simbols. Cilvēku prātos un sirdīs šis vizuālais simbols parasti spēj radīt daudz plašāku asociatīvu emociju un sajūtu gammu. Pateicoties šai netveramajai, smalkajai un tikai cilvēkam raksturīgajai emociju maģijai, nacionālais karogs spēj ne tikai iedvesmot vai pulcēt cīņai, bet arī radīt asociācijas ar bērnības mājām, mātes valodu, jaunības vasarām, dzimtas pieredzi vai atzīto vērtību kopumu. Paradoksāli, tomēr tieši šis karoga simboliskais spēks padara to par īpaši apdraudētu laikā, kad valsts nonāk svešas varas gūstā. Pret karogu vērsas kā pret pakļautās nācijas un tās vērtību simbolu, daudzi karogi tiek iznīcināti vai pazaudēti.

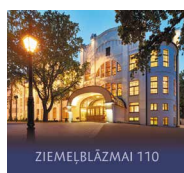

Juris Visockis, Pāvils Raudonis

FINKS UN SARGEŅĢELIS. ZIBSNIS

"Kad gaišreģi Eiženu Finku, kam piedēvētas leģendārā Nostradama spējas, piecos no rīta Šķirotavas stacijā iemet lopu vagonā izsūtīšanai, priekšā ir Benjamiņa kundze, kas viņam jautā: "Tu tik gudrs – kāpēc neparedzēji, ka tevi vedīs prom?" Uz ko Finks atbild: "No likteņa nav iespējams izbēgt, tāpēc es nopirku siltus filca zābakus."

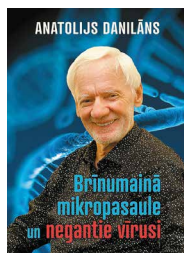
Finks pareģo, fotografē, zīlē... Viņa mazmeita Larisa Olga Upesjūre visu mūžu atcerēsies vectēva dīvainās nodilušās kārtis. Finks kontaktē ar viņpasauli... Paralēlajā pasaulē viss ir ierakstīts, visu var ieraudzīt. Savu enerģiju viņš uzlādē pilnmēness naktīs. Finks spēlē arfu... Skaņu vibrācijas palīdz pieslēgties Visumam, uztvert un raidīt domas, vienlaikus būt trijās vietās – Rīgas dzīvoklī, pie vasarnīcas vārtiem Majoros un Valmieras vilcienā." (Lia Guļevska)

ZIEMEĻBLĀZMAI 110

Kad 1913. gadā bijušajās smilšu kāpās pacēlās kokrūpnieka, miljonāra, mecenāta Augusta Dombrovska un viņa uzticamo līdzgaitnieku izlolotā un uzceltā jaunā Ziemeļblāzmas pils, visi to uztvēra kā apliecinājumu "Latvieši var!". Te allaž spēlēts teātris, dziedāts, dejots, gleznots, uzņemts kino, rīkoti svētki. Pat "kaimiņu celtnes" pilij bijušas

neparastas – Latvijā pirmais bērnodārzs un pirmā jaunrades māja – "Burtnieku nams", kas saistīts ar vairākām neizdzēšamām lappusēm mūsu kultūrā. Brīnišķīgā pils, saudzējot un renovējot vēsturisko mantojumu, pirms desmit gadiem ir veiksmīgi atjaunota, tā pulcina amatierus un profesionālus māksliniekus, lai apmeklētājiem sniegtu neaizmirstamus mirkļus.

Anatolijs Danilāns

BRĪNUMAINĀ MIKROPASAULE UN NEGANTIE VĪRUSI

Dakteris Anatolijs Danilāns ir ne tikai studentu cienīts un mīlēts profesors, vērīgs zinātnes procesu analizētājs, bet arī asprātīgs stāstnieks, kura jaunākā grāmata iepazīstina ar cilvēka acij nesaskatāmo, bet tāpēc vēl aizraujošāko mikropasauli, kurā valda vīrusi un baktērijas. Kā atzīst autors, grāmata paredzēta visiem zinātkāriem cilvēkiem: gan

speciālistiem, gan nespeciālistiem.

"Mikropasaule nav vienkārša, tāpēc var gadīties, ka ar to iepazīties nebūs viegli. Grūtākos brīžos iesaku atcerēties, ka labāk ir divreiz izlasīt vienu tekstu, nekā divus tekstus vienreiz!" novēl autors.

Maikls Benets

LABĀK NEKĀ ASINIS

Hana Vestermāne ir neatlaidīga *Māori* izmeklētāja, kurai vienai jāaudzina meita un vienlaikus jātiek galā ar karjeras izaicinājumiem Oklendā centrālajā izmeklēšanas nodaļā. Kad noslēpumains videoieraksts aizved viņu uz nozieguma vietu, Hana tur atrod pakārta vīrieša līķi. Laikā, kad Hana un viņas komanda dzen pēdas noziedzniekam, atklājas vēl citi nāves gadījumi, kas izmeklētājam liek domāt, ka viņi meklē pirmo sērijveida slepkavu Jaunzēlandē.

PEPPA PIG ES UN DRAUGI MANA PUŽĻU GRĀMATA

Tulkojusi Linda Kalna

Cūciņai Pepai patīk čakli darboties. Viņa labprāt palīdz vectētiņam rūpēties par dārzu un aizrautīgi lēkā pa dubļu peļķēm. Pepai ir brālītis Džordžs un arī citi labi draugi – sunītis Denijs, trusīte Rebeka, kā arī ponijs Pedro. Viņus visus var satikt pužļu grāmatīnā, kas ietver četrus attēlus, ko izjaukt un salikt no jauna. Sērijā "Mana pužļu grāmata" iznākuši arī Ķepu patruļas "Krāsainie gadalaiki".

ATKLĀJUMS. SAULES SISTĒMA

Tulkojusi Diāna Alksne

Vai mēs Visumā esam vieni? Cik karsta ir Saule? Kas īsti ir gaismas gads?

Atbildes uz šiem un daudziem citiem jautājumiem atrodamas šajā interesantajā, krāšņām fotogrāfijām un attēliem bagātajā grāmatā. Tur aprakstīts viss, no milzu zvaigznēm un pavadoņiem līdz pat pirmajam cilvēkam uz Mēness. Aizraujoši fakti un viktorīna grāmatas beigās palīdzēs bērnam atklāt daudz jauna par Saules sistēmu. Sērijā "Atklājums" iznākuši arī grāmata "Planēta Zeme".

VIENRADŽU STĀSTI

Tulkojusi Linda Kalna

Šajā grāmatā apkopoti septiņi stāsti, lai katru nedēļas vakaru varētu noklausies vienu jaunu, aizraujošu piedzīvojumu. Pievienojies vienradžiem, kuri ceļo uz dinosaurus laikmetu, uzzini, ka var būt arī divi labākie draugi, un iepazīties ar izpalīdzīgo vienradzīti Podziņu. Savukārt Sveikulis uzburs sniegu Vasarzemē, Vanda piepildīs bērnu sapņus, bet kūku konkursa dalībnieku izaicinājums būs cept kūkas bez burvestību palīdzības. Šie sirsniņģie stāsti patiks gan lieliem, gan maziem!

PAW PATROL KRĀSAS MANA PIRMĀ GRĀMATIŅA

Tulkojis Mārtiņš Karelis

Ņiprie Ķepu patruļas kucēni Maršals, Rokijs, Rabls un citi aicina pašus mazākos iepazīties ar krāsām. Šķirot lappusi pēc lappuses, bērni satiks sarkanu zemi, zaļu sienāzi, dzeltenus banānus, violetu bļodiņu, zilu krūzīti, oranžu burkānu, rozā ziloni, brūnu ģitāru un vēl citus priekšmetus un būtnes galvenajās krāsās. Savukārt cūciņa Pepa sērijas "Mana pirmā grāmata" grāmatā "Cipari" iepazīstina ar skaitļiem no 1 līdz 10.

Aleksandra Runde

ROKASGRĀMATA

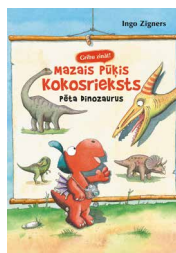
KO DARĪT, JA ESI KAILS PILSĒTĀ

Atraktīva, mazliet provokatīva grāmata, kas palīdzēs pārvarēt apslēptās bailes un aizspriedumus un paraudzīties uz sevi un dzīvi caur humora prizmu.

Vai tev ir gadījies, ka izej no mājas, lai dotos ikdienas gaitās – uz skolu, veikalu, treniņu u. tml. –, un piepeši saproti, ka esi pilnīgi plīks. Vai arī tevi pārņem kauns un bailes, jo nezini, kā šādā situācijā rīkoties? Tad šī ilustrētā rokasgrāmata ir domāta tieši tev! Attapties kailam sapnī ir gadījies daudziem – iespējams, kādam arī dzīvē. Ar šajā grāmatā apkopotajiem 23 ieteikumiem pilnībā pietiks, lai gadījumos, kad piepeši nonāc kails sabiedriskā vietā, neapjuktu un zinātu, kā rīkoties. Pārvari kaunu un saglabā pašcieņu!

Aleksandra Runde (1995) dzimusi Liepājā, studējusi grafiku LMA Vizuālās mākslas nodaļā, zināšanas papildinājusi Krakovas Mākslas akadēmijā Polijā un Romas Mākslas akadēmijā Itālijā. Piedalījies vairākās grupu izstādēs Latvijā un Polijā, ilustrējusi piecas bērnu grāmatas. Jau divreiz nominēta balvai "Zelta ābele" – par ilustrācijām P. Postertes grāmatai "Gads, kad ieradās bites" (Jānis Roze, 2021) un A. Pervikas grāmatai "Burmemme" (Liels un mazs, 2022), bet 2023. gadā piedalījies prestižajā Boloņas Ilustratoru izstādē. Gan Boloņā izrādītie lielformāta plakāti, gan rokasgrāmata "Ko darīt, ja esi kails pilsētā" ir daļa no Aleksandras maģistra darba, absolvējot LMA. Vairāk par Aleksandru un viņas darbiem: www.aleksandrarunde.com.

Grāmata izdota ar Valsts kultūrkapitāla fonda atbalstu.

Ingo Zigners

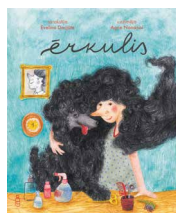
GRIBU ZINĀT!

MAZAIS PŪĶIS KOKOSRIEKSTS PĒTA DINOZĀURUS

No vācu valodas tulkojusi Inga Karlsberga

Priecīga ziņa visiem mazā pūķa Kokosrieksta draugiem! Jauno mācību gadu sākam ar jaunu izzinošo grāmatu sēriju "Gribu zināt!". Ugunsputiņim Kokosriekstam patīk ne tikai ceļot, palaidņoties un iekulties bīstamās dēkās, bet arī lasīt grāmatas, mācīties, pētīt un atklāt. Šoreiz viņš kopā ar Matildi un Oskaru nolemj izpētīt dinozaurus, pie kuriem vēl nesen viesojās, ar lāzerfāzera palīdzību pārceļoties vairākus miljonus gadu senā pagātnē. Vai pūķus un dinozaurus saista radniecība? Tas ir tikai viens no jautājumiem, kas interesē draugus, bet pētniecības gaitā viņi noskaidro vēl daudz ko citu, piemēram: cik dažādi bija dinozauri, kāds bija to dzīvesveids, ko tie ēda un kā aizsargājās no ienaidniekiem, kā rūpējās par mazuļiem un kāpēc beigu beigās izmira?

Lasiet grāmatas par mazā pūķa Kokosrieksta piedzīvojumiem un esiet tikpat zinātkāri kā viņš!

Evelina Dacjūte, Agne Nananai

ĒRKULIS

No lietuviešu valodas tulkojusi Dace Meiere

Mēdz sacīt, ka tie, kas dzīvo kopā, kļūst līdzīgi. To var teikt arī par šiem diviem draugiem, jo Alisi un viņas pūdeli Barbarisu var pazīt pēc viņu kuplajām cirtām. Laukā ir tveicīga vasara, un suni moka karstums. Atliek viens – doties uz frizētavu. Viss būtu labi, taču Barbariss baidās no šķērēm un friziera Toda. Alise ir spiesta upurēties un ziedot savas cirtas, kas viņai ir tik ļoti dārgas. Vai ar šo upuri pietiks, lai Barbariss pārdomātu un ļautu sevi apcirt?

JĀNIS ROZE

Pavļina Kourkova

ZIEDU DVĒSELE

No angļu valodas tulkojusi Maija Brīvere

"Zeme smaida ar ziediem" – tā teicis dzejnieks, esejists un filozofs Ralfs Voldo Emersons, un šo atziņu lieliski atspoguļo nupat izdevniecībā "Jānis Roze" izdotā mākslinieces Pavļinas Kourkovas grāmata "Ziedu dvēsele".

Smēlusies iedvesmu dabā, Pavļina Kourkova iemūžina pļavas un dārza ziedu skaistumu uz papīra – izmantojot smalku akvareļtehniku un košas, dzīvīgas krāsas. Nudien nav brīnums, ka mākslinieces darbi gūst gan mākslas cienītāju, gan dabas draugu un puķkopju ievēribu. Pavļinas Kourkovas mīlestība pret ziediem, augiem un dabu sākās jau bērnībā – kā saka pati māksliniece: "Daba man sniedz nebeidzamu iedvesmu. Man patīk aplūkot augus, to ziedu un lapu detaļas; patīk pētīt dažādās struktūras un smaržas.

Dabā es vienmēr atrodu un uzzinu ko jaunu."

Mākslinieces aizraušanās ar augiem un dabu atspoguļojās arī vēlākajā dzīvē, kad viņa izvēlējās studēt bioloģiju Pedagoģijas fakultātē Kārļa universitātē Prāgā un pēcāk arī apguva dārzu un ainavu arhitektūru Čehijas Dzīvības zinātņu

universitātē, kas sniedza neatsveramas teorētiskās zināšanas par augu anatomiju un fizioloģiju. Tāpat izglītība vēl papildināta arī permakultūras jeb ilgtspējīgas saimniekošanas dizaina kursos, savukārt praktiskā pieredze gūta un papildināta dārza arhitektūras prakses laikā Nīderlandē un Lielbritānijā, sniedzot iespējas līdzdarboties vairākos interesantos projektos, piemēram, ar spalvu radot ilustrācijas grāmatai par Rietumsahāras ārstniecības augiem vai ar roku zīmējot kartes grāmatai *Exploring The Upper Dulong River*, kas plaši atvēra durvis mākslinieces turpmākajai karjerai.

Pavļinas Kourkovas talants pamanīts ne tikai viņas dzimtajā Čehijā. Kopš 2013. gada viņa darbojas kā profesionāla māksliniece; viņa ir uzņemta visā pasaulē atzītās organizācijās – prestižajā

Lielbritānijas Botāniskās ilustrācijas mākslinieku biedrībā (*Society of Botanical Artists, SBA*) un tādā pašā biedrībā ASV (*American Society of Botanical Artists, ASBA*). Viņas ilustrācijas ir publicētas *SBA* žurnālā *Plantae*; pasaulē lielākā botāniskās mākslas izstādē, kas regulāri notiek Londonā, savam plakātam izvēlējās tieši Pavļinas Kourkovas akvareli "Pienenes uz melna fona".

"Botānikas māksla man ir tikai solis tuvāk manai mīlestībai pret augiem – gleznojot ziedus, man šķiet, ka varu vērot un gluži vai pieskarties katrai vissmalkākajai detaļai, ietvert savā darbā augu un ziedu būtību un gandrīz saplūst ar tiem. Es mīlu gleznot un dalīties šajā priekā ar citiem," par savu mīlestību pret dabu stāsta autore. "Es veltu šo grāmatu visiem, kuriem ziedi ir tikpat mīļi kā man, un arī tiem, kas vēl tikai iepazīst ziedu skaistumu un burvību. Ļoti ceru, ka gūsiet no tās prieku, līdzvērtīgu baudījumam, ko man dāvājusi ziedu pasaule."

CIEMOS PIE MĀRAS UPMANES-HOLŠTEINES

List lietus, krīt āboli, mēs pārļaižam nokrišņus garāžā, kas pārtapusi par mēģinājumu telpu. Mēģinām runāt. Runājam. Par šaubām, par Māras pirmo grāmatu "Piezīmes uz šaubu malām", par savas balss meklējumiem. Kā ir meklēt balsi rakstniecībā, kad tā sen atrasta mūzikā? Kā ir caur grāmatas tapšanas procesu nonākt pie atklāsmes, ka pārāk daudz ir ņemts līdzī, kaut, iespējams, daudz kas no tā bija jāatstāj pagātnē.

Impulsu sarunas ievadam dod dzejolis, ko Mārai uzdevīnu tiekoties – "mēs vairs nesēžam kafējnicās sadotiem skatieniem, mēs ņemam kafiju līdzī, mūziku līdzī un visus savus es, ko paši vairs neatpazīstam, bet nesaņemamies izmest kā izlietotās papīra krūzītes (.), mēs pilnīgi visu gribam paņemt līdzī, kaut viss, kas mūs padara laimīgus, ir tepat".

Māra (pēc dzejoļa izlasīšanas): Es domāju, ka es ļoti ilgu laiku visas tās tukšās krūzītes un aizgājušās lietas esmu sev nēsājusi līdzī, un, rakstot grāmatu, esmu kaut kādu dzīves posmu noslēgusi, aizvērusi.

Tas bija apzināts process?

Nē, tas notika īsi pirms maketa nodošanas. Man uznāca bailes palaist to visu projām, kur nu vēl cilvēkos, bet es tomēr guvu izlīgumu ar tekstu un sapratu, ka grūti ir tamdēļ, ka kaut kādā ziņā man joprojām gribējās nest tās visas krūzītes līdzī, jo esmu to pieradusi darīt. Taču rakstot nonācu pie atklāsmes, ka drīkst laist to pieredzi vaļā un stāstu pabeigt. Es to visu esmu izdzīvojis un tagad arī izrakstījis.

Izklausās, ka tas bijis tostarp arī dziedinošs process, ne tikai atskatīšanās?

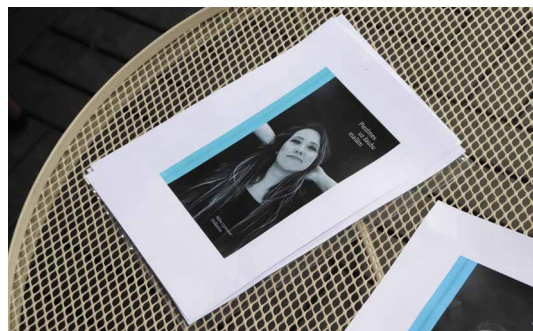
Jā, tajā bija kaut kas terapeitisks, vienlaikus rakstīšana palīdzējusi daudzas lietas noformulēt sev pašai. "Ā, tas notika tā!" vai "Ak, tas cilvēks mani tur ievilka!" Vai, piemēram, es atceros vienā veidā, bet, kādam pajautājot, izrādās, ka tā ir tikai mana interpretācija, un patiesībā notika citādi. Ka esmu sabiezinājis krāsas vai neatcerējies precīzi. Daudz atklāsmju.

Kā Tu nonāci līdzī idejai par grāmatas uzrakstīšanu?

Būtībā strādāju ar tekstu jau 20 gadus, rakstot dziesmu vārdus, bet es joprojām atceros, kā literārajā nometnē "Aicinājums" paliku aiz strīpas – daudreiz esmu saņēmusi iebildumus, ka dziesmu teksti nav literatūra, tāpēc, ja kāds manus dziesmu vārdus pielīdzina dzejai, mulstu un aizrādu, bet pavisam nejauši kāda draudzene parādīja, ka Ingai Žoludei ir rakstniecības kursi, un es nodomāju, ka jāpamēģina, turklāt man tuvojās septītā albuma tapšanas stadija, un gribējās tekstu rakstīšanā sasniegt nākamo līmeni, izkāpt no sevis laukā. Virsmērķis ir īstenojies. Albumam, ko laidīsim klajā oktobrī, teksti atnāca tik viegli kā nekad. Ienāca lielāka rakstīšanas brīvība un lietu nepārpoētizēšana, pirmo reizi dziedu par štovētiem kāpostiem.

Atbrīvošanās?

Jā, un tas, ka treniņš bijis diezgan intensīvs, aktīva rakstīšana diezgan ilgu laiku. Vairāk sanāca pētīt, pievērst lietām lielāku uzmanību ar visām maņām. Arī grupasbiedri (aut. *Astro'n'out*) atzina, ka viņiem mazāk jāizmanto dzēšgumija. Viņiem patīk padzēst no maniem

tekstiem kādas rindas (*smejas*). Tas bija primārais mērķis, kāpēc kaut ko uzsāku... Un otra lieta – kursa nosaukums bija "Manas grāmatas stāsts", bet tā sākotnējais uzstādījums bija sarakstīt grāmatu 12 mēnešos un es nolēmu turēt saviem kursa biedriem līdzī!

Re kā! Vai Tev ir nojausma, kam šo grāmatu esi rakstījis?

Man ir sajūta, ka tā varētu būt grāmata meitenēm, sievietēm, kuras sevī sajūt radošo dzirksti un gribētu darboties mūzikā vai citā radošā sfērā, bet kaut kādu iemeslu dēļ netic, ka tas ir tā vērts vai iespējams. Ideālā gadījumā es šo grāmatu rakstītu sev pirms 10 gadiem, kad grupā *Astro'n'out* bija tāds kā iekritiens. Rozā brilles nokritušas, ilūzijas par pasaules mainīšanu sagruvušas, bet pieredze, izpratne par finansēm un emocionālā noturība joprojām maza. Tu krīti no tā jaunības maksimālisma troņa lejā, un tad ir jautājums, vai tu padodies vai turpini... Mēs izkūleņojām un esam noturējušies, bet īstenībā man tai brīdī bija ļoti vajadzējis, lai kāds pasaka, ka tas ir normāli, neviens nav neko sasniedzis bez labas devas grūtību...

Protams, kā tad bez kritieniem...

Jā, to visi zina, bet, kad tas notiek, vienmēr šķiet, ka tas notiek tikai ar mums.

Tā ir, jā. Varbūt Tu vari pastāstīt, ko Tev kopumā nozīmē grāmatas? Grāmata kā fizisks priekšmets... Vai grāmatas Tev ir apkārt kopš bērnības?

Bērnībā ļoti daudz lasīju. Mums bija vasarnīca Ķemeros, un man tur nebija draugu, tāpēc bibliotēka bija mana laimīgā vieta, es tur gāju un mainīju tās grāmatas. (- *List*, - tālumā iekliedzas Māras meita. - *Jā, es redzu*, - viņa atbild.) Gāja visas Astridas Lindgrēnas grāmatas, Ērihs Kestners un mazliet vēlāk – skolas romānu sērija. Vasarās bija jāpieskata mazais brālis, kamēr vecāki darbā... Un es atceros, ka tad, ja viņš sataustīja matus, viņš varēja pagulēt ilgāk. Es gulēju viņam blakus, un, ja jutu, ka mostas, devu matus, lai pati tieku pie ilgākas palasīšanas.

Cik skaists stāsts! Vai Tev svarīgi grāmatu lasīt fiziskā formātā arī tagad?

Es teiktu, ka ir divu veidu grāmatas – vienas vairāk izglītojošas – raidierakstu stilā, un tās man patīk klausīties, izmantojot *NET* jeb *No Extra Time* tehniku, attiecīgi, stūrējot vai sportojot. Un ir grāmatas vairāk atelpai un mieram – tās ir forši palasīt fiziskā formātā, pārslēdzoties domās no visa projām. Gribētos lasīt vairāk. Dzīves ritms gāž no kājām. Šobrīd es vairāk pārku, nevis lasu. Kolekcionēju. Man ir *U2*, *Radiohead*, *Bjorkas*, *R.E.M.* u.c. mūziķu biogrāfijas. Ceru, ka citā

dzīves posmā tas mainīsies un es lasīšu vairāk. Pat *Netflixā* mums sanāk laiks tikai garajām multenēm, jo tās varam skatīties kopā ar bērniem, bet mēs, piemēram, esam visus "Kokosriekstus" izlasījuši vairākkārt no vāka līdz vākam. Nu nesen es iesāku lasīt Deiva Grola "Stāstnieku" un tad es sev jautāju: "Un ko tu, Māra, centies izstāstīt?" Jo viņš tur piemin mega slavenību vārdus utt. Tu lasi un saproti to mērogu... Tāpat es iesāku Metjū Makonahija "Zaļās gaismas". Tālu netiku, bet man arī patika. Vēl man tagad svarīgi lasīt par rakstīšanas procesu, tāpēc iegādājos "Rakstniecības laboratoriju" un Čaka Palanjuka "Consider This".

Vai ir vēl kaut kas, ko par savu lasītāja pieredzi gribi pastāstīt?

Es daudzus gadus biju Murakami fane. Vienā brīdī viņš sāka mani zaudēt, bet tas nemaina faktu, ka es esmu iegādājusies gandrīz visas viņa grāmatas. Man patīk, kā viņš rada stāstu un tad ieiet kādā detaļā, kuru var filozofiski novest līdz absurdam, piemēram, lappuses garumā apcerēt, vai realitāte virtulī ir virtulis vai virtuļa caurums, jo bez cauruma tas vairs nav virtulis. Man patīk, ka lasot paveras jauns apvārsnis.... Līdzīgi kā mūzikā es klausījos deju hitus un tad pēkšņi dabūju *Radiohead*. Tas pārsteiguma moments, ka ir arī kaut kas tāds! Lūk, Murakami pārsteidza, ka arī tā var rakstīt. Iespējams, ka viņa grāmata "Par ko es runāju, runādams par skriešanu" bija viena no manām iedvesmām padomāt par to, ko es domāju, kad domāju par mūziku...

Sarunas noslēgumā Māra aizskrien piezvanīt bērnu auklītei, vai viņa nav izmirkusi... Lietus norimst lēni. Par ko es domāju, kad domāju par lietu? Jāpadomā. Tikmēr mēs ejam pēc āboliem, runājam par Dzejas dienām un Māras grāmatas prezentāciju, kas plānota 13. septembrī. Lai skaisti!

Sagatavoja: Inga Pizāne

DZIĻŠ EZERS, PAZUDUSI MEITA UN SĪKSTS DETEKTĪVS, KURŠ NEKAD NEPADODAS: KRISTOFERA BARKA PIRMĀ LIETA!

Kriminālromānu žanra cienītājiem par prieku nule pie lasītājiem ir devies zviedru rakstnieces Annas Jansones romāns "Pazudusi meita". Tā ir pirmā grāmata sērijā par izmeklētāju Kristoferu Barku.

Jau piecus gadus izmeklētājs Kristofers Barks nerod mieru. Viņš piedzīvojis vecāku ļaunāko murgu – viņa meita Vēra, kas plānoja precēties, savā vecmeitu ballītē pazūd bez vēsts. Pastāv aizdomas, ka meita ir noslikusi, taču Barks negrib tam ticēt. Viņš dienas pavada, klaiņojot gar ezeru un meklējot pavedienus, taču, kad pazūd vēl viena sieviete, Barkam kļūst skaidrs, ka ļaunums nekur nav zudis. Un tad kaimiņos ievācas Denise, kas ir tik ļoti līdzīga abām pazudušajām, ka rodas bažas, vai arī viņu nepiemeklēs tāds pats liktenis.

Foto: Lēifs Hansens

Īsa biogrāfija

Anna Jansone ir dzimusi un augusi Visbijā. Viņas tēvs bija inženieris, māte – medmāsa. Pirms Anna kļuva par pilna laika rakstnieci, viņa daudzus gadus nostrādāja par medmāsu. Tas ierosināja rakstīt par cilvēku attiecībām starp dzīvību un nāvi, un viņa vienmēr savos romānos iepin ētikas dilemmas.

Anna: Vissvarīgākais manā dzīvē ir ģimene: man ir trīs bērni un mazbērni. Es mācu viņiem slēpot, slidot, peldēt, braukt ar velosipēdu un pagatavot pienācīgu maltīti. Man patīk, ka viņi visi ir ar mani virtuvē. Es pati nāku no daudz bērnu ģimenes: kad biju maza, mani vecāki adoptēja trīs bāreņus no Indijas. Viņi bija sešus, astoņus un desmit gadus veci brāļi un māsas. Mēs saņēmām tikai lapiņu ar aptuveni desmit vārdiem viņu dzimtajā valodā.

1998. gadā, kad mana ģimene savā īpašumā ieguva pirmo datoru, es sāku rakstīt. Mana pirmā grāmata tika izdota 2000. gadā. Tagad esmu uzrakstījusi jau vairāk nekā 60 grāmatas, kas Zviedrijā ir pārdotas vairāk nekā piecos miljonos eksemplāru un ir tulkotas 17 valodās. Es pati nekad nekavējos pagātnē, vienmēr esmu šeit un tagad, bet man patīk vērot, kas tālāk notiks ar Mariju Vernu un Kristoferu Barku un viņa kolēģiem. 2007. gadā pēc līguma

parakstīšanas ar kinokompāniju "Warner" manu romānu varone Marija Verna nokļuva uz lielā ekrāna un televīzijā. Nu jau rit seriāla devītā sezona, un skatītāju skaits nepārtraukti aug.

Vai rakstīšana ir jūsu vienīgā nodarbošanās šobrīd?

Pirms 2007. gadā kļuva par pilna laika rakstnieci, es iepriekš biju 25 gadus strādājusi par medmāsu, pārsvarā ar pacientiem, kas sirgst ar plaušu vēzi. Covid-19 pandēmijas laikā, 2020. gada vasarā, strādāju arī par vakcinācijas asistenti. Valsts ietvaros esmu ceļojusi arī kā lektore par tēmu "Veselības ētika", jo esmu publicējusi arī divas grāmatas par to.

Pastāstiet mazliet par saviem hobijiem un sapņiem.

Esmu uzrakstījusi divdesmit bērnu grāmatas par manas detektīvromānu galvenās varones Marijas Vernas dēlu, detektīvu Emīlu Vernu. Es labprāt redzētu arī šos stāstus uz ekrāna. Un, protams, filmas par Kristoferu Barku.

Mani vaļasprieki ir dārzkopība, garas pastaigas pa mežu un vingrošana. Man patīk pavadīt laiku ar ģimeni un draugiem un, protams, ceļot.

Vai jums ir dzīves moto?

Ja jūs ejat savu ceļu, jums nav vajadzīga karte.

Pastāstiet, lūdzu, piecas lietas, ko mēs par jums vēl nezinām.

1. Tikai pēc tam, kad būšu visu izmēģinājusi un, iespējams, pielietojusi vardarbību, es ķeršos klāt lietošanas instrukcijai.

2. Mani uzaicināja vakariņās ar Zviedrijas karali.
3. Skolā man ļoti nepadevās pareizrakstība.
4. Piedāvāju ekskursijas, kurās prezentēju savās grāmatās iekļautās slepkavību ainas.
5. Pandēmijas vienuļajās stundās es vingroju un tagad – 65 gadu vecumā – varu atspiesties 21 reizi. To nekad iepriekš nebiju spējusi izdarīt.

Kā nonācāt līdz rakstīšanai?

Kamēr strādāju par medmāsu, bija laiks, kad psihiatriskās slimnīcas bija jāslēdz, liekot pacientiem palikt savās mājās. Daži no tiem neizdzīvoja, citi nokļuva slimnīcā ar saviem iekšējiem dēmoniem, izsalkuši, netīri un panikā. Pēc tam par viņiem bija jā rūpējas radniekiem. Toreiz satiku kādu 80 gadus vecu kundzi, kurai bija jā rūpējas par savu garīgi slimo un vardarbīgo dēlu. Viņas stāsts mani ļoti aizkustināja, un man tas vienkārši bija jā pieraksta.

Kas jūs iedvesmo, un kā atrodāt savas tēmas?

Kad biju medmāsa, pacienti dalījās ar mani savos dzīvesstāstos, bieži vien līdz vēlai naktij. Savas profesijas dēļ esmu zvērējusi klusēt un nevaru dalīties tajā, ko esmu iemācījusies. Bet es to varu izmantot savos romānos kā autentisku ieskatu par to, kā dzīve var izvērsties. Es arī daudz lasu daiļliteratūru un avīzes. Un runāju ar svešiniekiem daudz vairāk, nekā manai ģimenei tas patiktu.

Kā izskatās jūsu diena, kad strādājat pie grāmatas rakstīšanas? Vai jums ir noteikti rituāli vai vieta, kur darbs sokas produktīvāk?

Es ceļos sešos no rīta, uzvāru kafiju un uztaisu sev divas sviestmaizes ar sieru. Tad sāku rakstīt, kamēr vēl esmu naktskreklā. Joprojām naktskreklā es atbildu uz e-pastiem (kuru sūtītāji parasti ir tulki, izdevēji, aģenti vai lasītāji). Plkst. 10 pabeidzu savu 20 minūšu sporta programmu, tad atkal dzeru kafiju. Tad turpinu rakstīt līdz 12. ēdu pusdienas un atbildu vēl uz e-pastiem. Plkst. 15 dodos pastaigā un tad kārtāju organizatoriskās lietas, līdz pienāk vakariņu gatavošanas laiks. Tas parasti aizņem stundu, jo es uzskatu, ka kārtīga maltīte, kas pagatavota ar mīlestību, ir ļoti svarīga.

Vai detektīvromānā "Pazudusi meita" ir iekļauta arī jūsu personīgā pieredze? Vai grāmatā ir iekļauts kāds konkrēts vēstījums lasītājiem?

Tā kā pati ar ģimeni šobrīd dzīvoju Erebrū, grāmatā cenšos iekļaut sīkaku informāciju par pilsētas vēsturi. Bet ik pa laikam izmantoju arī savus

pārdzīvojumus un iespaidus – sajauktus ar fantāziju un maziem meliem.

Mans uzdevums kā rakstniecei ir radīt priekšstatu par to, kā dzīve var izvērsties – kas bieži vien beidzas bēdīgi. Taču lasītājiem pašiem jāvērtē, kas ir labi un kas slikti.

Vai romānā "Pazudusi meita" jums ir mīļākā aina?

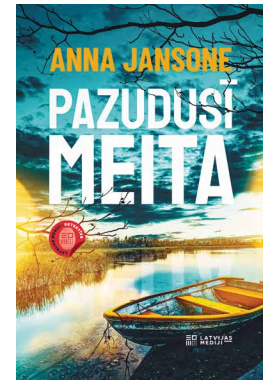
Jā, tā ir aina, kad Kristofers uzvedas kā zilonis porcelāna veikalā, apmeklējot savu terapeiti, un saprot, ka ir viņā iemīļējies. Kristoferam ir jārunā par savām jūtām, taču viņš nedrīkst atklāt savas patiesās jūtas, lai nezaudētu viņu kā savu ārstējošo ārsti.

Kurš no varoņiem jums pašai ir vismīļākais?

Šis, manā skatījumā, ir līdzvērtīgs jautājumam: "Kuru no saviem bērniem jūs mīlat visvairāk?" Es nošķiru vietas un grāmatas: katras sērijas galvenais varonis ieņem manā sirdī īpašu vietu.

Romānā "Pazudusi meita" man patīk arī Kristofera kolēģi, kas ir atbrīvoti no ikdienas policijas darba un strādā kopā ar viņu pie neatrisinātajām lietām:

Henriks – hipohondriķis ar pieciem maziem bērniem, kas pastāvīgi slimo. Aleks – ar uzmanības deficīta un hiperaktivitātes sindromu, kuru nevar apbruņot bīstamās situācijās, un Ingrida, kura vienmēr stāsta patiesību nepareizajiem cilvēkiem un neapstāsies. Un, protams, terapeite Mīa.

Īss sveiciens jūsu lasītājiem.

Cienījamie lasītāji, esmu neizsakāmi priecīga iepazīstināt jūs ar Kristoferu Barku. Viņš ir mans labs draugs! Esam baudījuši garas pastaigas apkārt vētrainajam Jelmarena ezeram, runājot par viņa pazudušo meitu, par viņa bijušo sievu alkoholiķi un viņa jauno lietu: pazudušo medmāsu, vārdā Petra. Viņa pazuda tajā pašā zvejnieku ciematā, kur savulaik viņa meita Vēra.

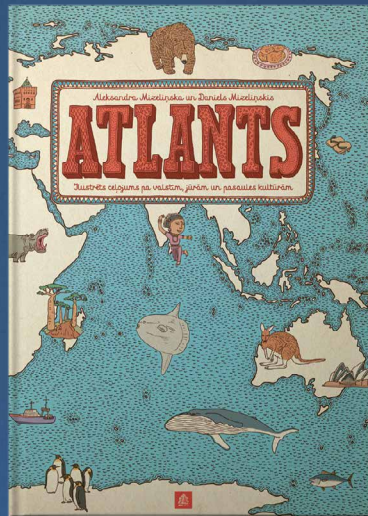
Ceru, ka jums patīks Kristofera sabiedrība tikpat ļoti, cik man. Viņš var šķīst nedaudz kaprīzs, taču viņam ir zelta sirds.

Raksts sagatavots pēc ārzemju preses materiāliem.

GRĀMATAS PASAULES ATKLĀJĒJIEM

BAGĀTINI
SAVAS ZINĀŠANAS
PAR PASAULI!

IEPAZĪSTI VALSTIS
UN TO KAROGUS!

APGŪSTI
PAMATZINĀŠANAS
ĢEOGRĀFIJĀ!

PIEDĀVĀJUMI PIRCĒJA KARTES ĪPAŠNIEKIEM

01.09.–30.09.2023.

SM-LT burtnīcu mape
(izmērs A5, ar gumiju, asorti)

-50%

SM-LT ART papīra produkcija

-30%

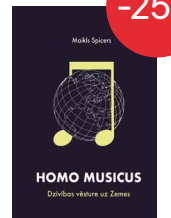
Mugursomas, apavu maisiņi un penāži

-30%

JĀNIS ROZE akrila
krāsu komplekti
(6 un 12 krāsas)

-40%

Grāmata
€ 18,49 € 24,65

-25%

Saņem atlaides pie sadarbības partneriem!

-20%

-15%

-10%

-10%

-10%

Piedāvājums spēkā, uzrādot Pircēja karti. Atlaides nesummējas.

Akcijas preču pieejamība var atšķirties, ar aktuālo piedāvājumu aicinām iepazīties uz vietas veikalā.
janisroze.lv

Inga Ābele

LIDIJAS ZIEDIŅI

“Lidija Lasmane-Doroņina (dz. 1925), latviešu disidente un PSRS okupācijas laika pretošanās kustības dalībniece, četrpadsmit no savām jubilejām piedzīvoja padomju cietumos un lēģeros.

Gara spēks un mīlestība pret savu tautu Lidijai pēc izciestajiem pazemojumiem ļāva atgriezties brīvā valstī un ar uzviju svinēt Dievu, Latviju un kuplo mazbērnu pulku, ar katru savu soli, ar katru stāstu aizlūdzot par tiem, kuri neatgriezās no kara lauka, lēģeriem un izsūtījumiem.

Dzīvot, lai izstāstītu, — tāda ir Lidijas sūtība, tāpat kā saulrieta skaistums vēsta par bijušo dienu.”

Inga Ābele

Grāmata izdota ar
Valsts kultūrkapitāla fonda atbalstu

Gleznas māksliniece Ieva Jurjāne
Grāmatas mākslinieks Jānis Esītis

 Dienas
Grāmata

ISSN 2592-9119

9 772592 911002 >